

Arrest

nr. 266 561 van 12 januari 2022
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. AKTEPE
Amerikalei 95
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 26 juli 2021 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 30 juni 2021 tot het opleggen van een inreisverbod.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 30 juli 2021 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 september 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 september 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. LAURENT, die loco advocaat R. AKTEPE verschijnt voor verzoeker en van advocaat C. DECORDIER, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker dient op 9 november 2020 een eerste aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van ander familielid – partner in het kader van een duurzame relatie (bijlage 19ter). De gemachtigde weigert op 5 maart 2021, onder een bijlage 20, het verblijf van meer dan drie maanden, met bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker stelde hiertegen geen beroep in bij de Raad.

Verzoeker dient op 24 maart 2021 een tweede aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van ander familielid – partner in het kader van een duurzame relatie

(bijlage 19ter). Het Bestuur weigert verzoeker op 30 juni 2021, onder een bijlage 20, het verblijf van meer dan drie maanden, met bevel om het grondgebied te verlaten. Het beroep tegen voormelde beslissingen wordt verworpen bij arrest nr. 266 560 van 12 januari 2022.

Verzoeker wordt op 30 juni 2021, onder een bijlage 13sexies, een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd. dit is de bestreden beslissing:

"Aan de Heer die verklaart te heten;

Naam : P.

voornaam : A.R. geboortedatum : (...)1984 geboorteplaats : Suriname nationaliteit : Suriname

In voorkomend geval, alias:

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied.

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België

De beslissing tot verwijdering van 30.06.2021 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten;

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

X 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;

X 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Drie jaar

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar;

In 2016 en in 2017 bekwam betrokkene meermaals om familiale of professionele redenen, een visum type C vanwege de Franse diplomatieke autoriteiten. Hiermee reisde hij een paar keer heen en weer tussen Frankrijk en Suriname. Op 02.08.2017 kwam hij voor het laatst via Frankrijk de Schengenzone binnen. Hierna keerde hij echter met meer terug naar Suriname. Op 05.10.2020 werd door de gemeente Lille aan betrokkene een bevel betekend om onmiddellijk het grondgebied te verlaten. Betrokkene gaf geen gehoor aan dit bevel en diende vervolgens 2 keer vlak na elkaar een aanvraag gezinshereniging in met zijn aangehaalde feitelijke Franse partner A.G.L., op basis van artikel 47/1, 1° van de wet van 15.12.1980. De eerste aanvraag, ingediend op 09.11.2020, werd geweigerd op 05.03.2021. Deze beslissing werd op 11.03.2021 aan betrokkene betekend met een bevel om uiterlijk op 10.04.2021 het grondgebied te verlaten. De aanvraag gezinshereniging werd geweigerd omdat de voorgehouden affectieve duurzame relatie tussen betrokkenen onvoldoende werd bewezen. Betrokkene ging niet in beroep tegen deze weigeringsbeslissing en diende op 24.03.2021 al opnieuw een aanvraag gezinshereniging in met dezelfde referentiepersoon, waarbij hij nagenoeg dezelfde documenten voorlegde als bij de voorgaande aanvraag. Betrokkene misbruikt de procedure van art 47/2 van de wet van 15.12.1980 louter om, via een andere weg, een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, aldus tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet in.

Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/11 van de wet van 15.12.1980. Van gemeenschappelijke kinderen is er geen sprake, hun belang kan dus niet worden geschaad door deze maatregel. Van enige medische problematiek blijkt nergens iets uit het dossier. Wat betreft het familie en gezinsleven van betrokkene wordt de relatie tegenover de referentiepersoon betwist. Het loutere feit op hetzelfde adres gedomicilieerd te zijn, is op zich echter geen afdoende bewijs van het bestaan van een duurzame relatie of een gezinsleven.*

Uit hetgeen voorafgaat en in het belang van de Immigratiecontrole is een inreisverbod van 3 jaar, meer dan proportioneel. Uit onderzoek van het dossier blijkt niet dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert een enig middel aan:

“EERSTE EN ENIGE MIDDEL : M.B.T. HET REISVERBOD: SCHENDING VAN ARTIKELEN 2 EN 3 VAN DE WET VAN 29 JULI 1991 BETREFFENDE DE UITDRUKKELIJKE MOTIVERING VAN BESTUURSHANDELINGEN; VAN ARTIKEL 62 VAN DE VREEMDELINGENWET; VAN ARTIKEL 41 VAN HET HANDVEST VAN DE GRONDRECHTEN VAN DE EU; VAN HET ZORGVULDIGHEIDS-, REDELIJKHEIDS- EN VERTROUWENSBEGINSEL; VAN ARTIKEL 74/13 VREEMDELINGENWET; EN ARTIKEL 8 EVRM

1. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 (hierna: de Wet formele motivering bestuurshandelingen) en artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd. Zo bepalen de artikel 2 en 3 van de Wet formele motivering bestuurshandelingen het volgende:

“Art. 2. De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Art. 3. De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn. ”

Daarnaast bepaalt artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet het volgende:

“De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed. [...]”

Er moet bijgevolg worden benadrukt dat conform de voornoemde wetsbepalingen de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk melding moet maken van de feitelijke en juridische gronden, opdat de betrokken persoon kennis zou hebben van de gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om de weigeringsbeslissing te nemen.

Uit het samenlezen van voornoemde wetsbepalingen volgt immers duidelijk dat:

1) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd;

2) In de motivering, die wordt opgenomen in de bestreden beslissing (in casu de beslissing dd. 22.05.2019), zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen te worden vermeld;

3) De motivering afdoende dient te zijn.

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn, rekening houdende met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig wordt geformuleerd, opdat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

Er is bijgevolg sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer de betrokken persoon zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke beslissing is gekomen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na de lezing ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, arrest nr. 82.301; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine en punt 2.4 in fine).

2. Daarnaast legt het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenbevinding (RvS 14 februari 2006, arrest nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, arrest nr. 167.411; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing zich moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

3. Het rechtszekerheidsbeginsel in combinatie met het vertrouwensbeginsel houdt in dat een rechtsonderhorige erop moet kunnen vertrouwen dat de administratieve overheid een vaste gedragslijn zal blijven aanhouden en dat de rechtsonderhorige - bij het uitblijven van enig handelen van de administratieve overheid - ervan mag uitgaan dat er geen reden zal bestaan dat het bestuur anders zal handelen dan de schijn die zij heeft opgewekt door te verzuimen te handelen. De rechtsonderhorige mag er dan ook op rekenen dat hij niet langer in een rechtsonzekere positie verkeert, zodat hij erop kan vertrouwen dat er geen reden bestaat dat de administratie een andere gedragslijn zal aannemen. Het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur van de hoorplicht houdt in dat een rechtsonderhorige het recht heeft om te worden gehoord of om zijn standpunt naar voor te brengen wanneer een administratieve overheid het overweegt om ten aanzien van hem een ernstige maatregel te nemen

gebaseerd op zijn persoonlijk gedrag, dat hem als een tekortkoming wordt aangerekend, en welke maatregel van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten. Het beginsel van de fair play houdt in dat de overheid zich onpartijdig moet opstellen bij het nemen van een besluit en de noodzakelijke openheid en eerlijkheid in acht dient te nemen.

4. In casu is de bestreden beslissing op een niet op een afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten. Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op een correcte en volledige feitenvinding (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3). Het zorgvuldigheidsbeginsel bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4). Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad het toelaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4 in fine). De bestreden beslissing is bijgevolg kennelijk onredelijk genomen.

5. In casu werd de reden tot het afleveren van het bestreden inreisverbod als volgt geformuleerd: (...). Er wordt verwezen naar artikel 74/11, §1, tweede lid Vreemdelingenwet, waarin wordt bepaald dat de beslissing tot verwijdering gepaard gaat met een inreisverbod van maximum drie jaar. De motivering in de bestreden beslissing kan evenwel niet doorgaan als een afdoende motivering! Verwerende partij beperkt zich tot een opsomming van de verblijfsaanvragen en bevelen om het grondgebied te verlaten, doch motiveert niet op afdoende wijze waarom dit een inreisverbod én dan nog een inreisverbod van 3 jaar rechtvaardigt. Om de proportionaliteit van de maximumduur van drie jaar te verantwoorden verwijst verwerende partij slechts naar het gegeven dat verzoeker al meerdere keren een aanvraag tot gezinshereniging heeft gedaan in functie van zijn partner, die werden afgewezen en waarbij hem een bevel om het grondgebied te verlaten werd betekend. Dergelijke gebrekkige motivering kan allesbehalve aanzien worden als een afdoende motivering die verantwoordt waarom een inreisverbod (met een maximumduur van drie jaar dan nog wel) werd opgelegd. Gelet op de feitelijkeheden is dit immers allesbehalve proportioneel. Verzoeker heeft hier, zoals hierboven reeds weergegeven, immers een feitelijk samenwonende partner die hier op legale en duurzame wijze verblijft. Het is deze relatie die de reden uitmaakt waarom verzoeker het land niet verlaat. Het is verder ook wel degelijk de bedoeling van verzoeker om hier op legale wijze te verblijven. Bovendien werd er geen rekening gehouden met de coronapandemie die het verzoeker onmogelijk maakte om naar zijn herkomstland te reizen. Het is dan ook niet meer dan normaal, en zijn recht, om de gezinshereniging opnieuw in te dienen. Het opleggen van een inreisverbod aan verzoeker, met dan nog een duur van drie jaar, is dan ook totaal disproportioneel en wordt niet voldoende gemotiveerd.

6. Krachtens artikel 74/11, §1, eerste lid Vreemdelingenwet dient de duur van het inreisverbod te worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in de volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.”

In casu is dit niet op afdoende wijze gebeurd, waardoor de voormelde wetbepaling manifest werd geschonden. Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de Vreemdelingenwet, blijkt dat artikel 74/11 Vreemdelingenwet een onderdeel betreft van de omzetting van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.). In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding m.b.t. artikel 74/11 Vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt (Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23):

“De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met “alle omstandigheden eigen aan het geval” en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert.”

De bestreden beslissing wordt, zoals supra uiteengezet, niet op afdoende wijze gemotiveerd omtrent de duur van het inreisverbod. Er wordt immers op quasi automatische wijze een inreisverbod opgelegd voor een maximumduur van drie jaar. Waarom deze termijn wordt gehanteerd, wordt niet afdoende

uiteengezet. Verzoeker dient dan ook vast te stellen dat verwerende partij zonder meer een inreisverbod met een maximumduur van drie jaar heeft opgelegd, zonder evenwel enig onderzoek naar en zonder afdoende motivering omtrent de specifieke omstandigheden eigen aan het geval van verzoeker. Gelet op de vergaande gevolgen van dergelijk inreisverbod, heeft verwerende partij dan ook op een kennelijk onredelijke wijze gehandeld. De bestreden beslissing is maar schaars gemotiveerd en de weerhouden motivering is niet afdoende. Immers, iedere zorgvuldige en redelijke administratieve overheid dient zijn beslissingen omstandiger te motiveren en dit op een afdoende wijze wanneer er een discretionaire bevoegdheid wordt uitgeoefend. Er dient dan ook te worden vastgesteld dat de artikelen 2 en 3 van de Wet formele motivering bestuurshandelingen, artikel 62 Vreemdelingenwet en het zorgvuldigheids-, redelijkheids- en vertrouwensbeginsel werden geschonden. De bestreden beslissing is bijgevolg onjuist.

7. Daarnaast heeft verwerende partij geen afdoende poging ondernomen om rekening te houden met het familie- en gezinsleven van verzoeker. In het kader van artikel 74/13 Vreemdelingenwet diende verwerende partij een uitgebreid onderzoek te doen. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt immers het volgende:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familielevens en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. ”

Verzoeker onderhoudt hier een familielevens met zijn hier legaal verblijvende partner.

Verwerende partij heeft bij het opleggen van het inreisverbod evenwel geen rekening gehouden met deze familiebanden. Indien dit reisverbod van drie jaar (!) immers wordt gehandhaafd zullen verzoeker en zijn partner lang van elkaar gescheiden zijn en zal het lang duren eer verzoeker het nodige kan doen vanuit Suriname om op legale wijze naar België te kunnen terugkeren. Bij het nemen van de bestreden beslissing heeft verwerende partij aldus geen rekening gehouden met de specifieke omstandigheden van de zaak. Het inreisverbod heeft nochtans een grote impact op het toekomstig leven van verzoeker. In casu heeft verwerende partij geen voldoende individueel onderzoek gedaan naar de familiale leefomstandigheden van verzoeker. Dit blijkt ook uit de gebrekkige motivering. Verwerende partij heeft immers geen rekening gehouden met het familielevens van verzoeker. Verwerende partij heeft enkel verwezen naar de afgewezen aanvragen van verzoeker en het feit dat hij zogenaamd geen relatie zou hebben met zijn huidige partner teneinde tot haar beslissing te komen. Om deze reden dient de bestreden beslissing vernietigd te worden. Ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelde reeds in deze zin (RvV 3 december 2019, arrest nr. 229 730 - stuk 5):

“Zoals blijkt uit de bewoordingen van artikel 74/11, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet, moet de gemachtigde voor het vaststellen van de duur van het inreisverbod inderdaad rekening houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. Hierbij kan nog erop worden gewezen dat het voormelde artikel 74/11, §1 een omzetting is van artikel 11, tweede lid van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn). [...]

De Raad wijst erop dat het door de gemachtigde artikel 74/13 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familielevens en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. ”

Deze bepaling vormt de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn. Uit het voormelde artikel 74/13 en het voormelde artikel 5 blijkt dat bij een verwijderingsmaatregel rekening moet worden gehouden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familielevens en de gezondheidstoestand van de betrokkenen. Deze drie te respecteren elementen vinden eveneens hun weerklank in respectievelijk de artikelen 24, 7 en 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest). Bij de tenuitvoerlegging van de Terugkeerrichtlijn zijn de lidstaten gehouden tot naleving van de voormelde artikelen van het Handvest en overeenkomstig artikel 52.3 van het Handvest moet aan de artikelen 4 en 7 van het Handvest eenzijdige draagwijdte worden gegeven als aan de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM)."

8. Verwerende partij heeft in de bestreden beslissing onvoldoende rekening gehouden met het familielevens van verzoeker in België. Zoals supra uiteengezet situeert zijn familielevens zich in België daar zijn partner hier legaal verblijft. Verwerende partij heeft aldus geen afdoende toetsing gedaan aan artikel 8 EVRM. Artikel 8, 1° EVRM bepaalt evenwel het volgende:

“Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis.”

Artikel 8, 2° EVRM beperkt de macht van de staat en stelt:

“Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan m.b.t. de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Dit betekent dat inmenging slechts gerechtvaardigd is en geen inbreuk uitmaakt op artikel 8, 1° EVRM in zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van een aantal op beperkende wijze opgesomde oogmerken.

Alle landen die partij zijn bij het EVRM moeten nagaan of een beslissing met betrekking tot verblijfsrecht of inreisverbod het recht op familie- en gezinsleven (voorzien in artikel 8 EVRM) niet schend. Zij moeten daarbij een belangenafweging maken tussen het belang van de staat om migratie te controleren enerzijds, en anderzijds het belang van de betrokken vreemdelingen om een familie- en gezinsleven te hebben op het grondgebied van die staat.

Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven dient de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21). Het is duidelijk dat verwerende partij niet voldoende rekening heeft gehouden met het familieleven van verzoeker, zoals supra reeds werd uiteengezet.

Een rechtvaardig evenwicht tussen het algemeen belang en het belang van het betrokken individu, is in casu ver te zoeken, en zodoende is de sanctie van het inreisverbod (met een maximumduur van driejaar!) te verregaand en volstrekt disproportioneel. Verzoeker kan alleen maar vaststellen dat de verwerende partij geen zorgvuldige belangenafweging heeft gemaakt in het licht van artikel 8 van het EVRM. Het kwam de verwerende partij toe de elementen die verzoekers gezinsleven kenmerken op te lijsten en vervolgens concreet af te wegen of deze elementen opwegen tegen het algemeen belang. Om al deze redenen dient het bestreden inreisverbod dan ook vernietigd te worden.”

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, hetzij de formele motiveringsplicht, is onder meer vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (en ook in artikel 62 van de Vreemdelingenwet). Het doel is de bestuurde in te lichten over de redenen waarom het bestuur zo beslist. Verzoeker moet in staat zijn te oordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid de juridische en feitelijke overwegingen te vermelden, die de grond zijn van een beslissing, en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werd genomen. Deze beslissing verwijst naar de juridische grondslag: artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker weet dat de beslissing is genomen in toepassing van dit artikel. Ook de feitelijke overwegingen zijn weergegeven: er wordt verwezen naar het feit dat het inreisverbod wordt opgelegd omdat verzoeker een vorige verwijderingsmaatregel heeft genegeerd.

De bestreden beslissing legt uit waarom de duur van het inreisverbod wordt bepaald op drie jaar. Er wordt gemotiveerd waarom een inreisverbod van drie jaar, rekening houdende met de specifieke omstandigheden eigen aan de zaak van verzoeker, proportioneel is. Voorts legt de bestreden beslissing uit waarom verweerder meent dat er misbruik van procedure bestaat. De bestreden beslissing wijst erop dat aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten geen vrijwillige uitvoering werd gegeven en dat verzoeker de procedure van artikel 47 van de Vreemdelingenwet misbruikt louter om een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen tegen de finaliteit van de Vreemdelingenwet in.

Deze motieven zijn afdoende. Zelfs indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, betekent dit loutere feit op zich nog niet dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en 27 juni 2007, nr. 172.821).

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de reden kent van de bestreden beslissing zodat het normdoel van deze bepalingen werd bereikt. Een schending van de artikelen 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991 of van artikel 62 van de Vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

Verzoeker bekritiseert de bestreden beslissing inhoudelijk en voert aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aan.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen. Dit betekent ook dat de Raad alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931). Aangaande de opgeworpen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wijst de Raad erop dat voornoemd beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het onderzoek naar het afdoende karakter van de motivering en naar het zorgvuldigheidsbeginsel gebeurt in het licht van de toepasselijke wetsbepaling, artikel 74/11, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet luidt:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien:

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden

§2. De minister of zijn gemachtigde onthoudt zich er van een inreisverbod op te leggen wanneer hij het verblijf van de onderdaan van een derde land overeenkomstig artikel 61/3, § 3, of 61/4, § 2 beëindigt, onverminderd § 1, tweede lid, 2°, op voorwaarde dat hij geen bedreiging vormt voor de openbare orde of nationale veiligheid.

De minister of zijn gemachtigde kan zich onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen.”

Naast theoretische beschouwingen over de door verzoeker aangehaalde bepalingen en beginselen van behoorlijk bestuur, meent verzoeker dat de motivering gebrekkig is omdat geen rekening is gehouden met zijn specifieke omstandigheden. Hij wijst erop dat hij al een jaar samenwoont met zijn partner in België. Hij meent dat hij afdoende bewijzen heeft voorgelegd waaruit blijkt dat hij een duurzaam koppel vormt met de referentiepersoon. De bestreden beslissing is volgens hem disproportioneel genomen.

Met dit betoog slaagt verzoeker er evenwel niet in de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen. Verzoekers aanvraag om gezinshereniging met zijn aangehaalde feitelijke partner is afgewezen en verder toont verzoeker niet aan dat hij familieleden heeft in de zin van een kerngezin, zoals onderschreven in artikel 8 van het EVRM.

In een volgend onderdeel, met verwijzing naar artikel 74/11, § 1 van de Vreemdelingenwet, bekritiseert verzoeker het bepalen van de duur van het inreisverbod op drie jaar. Hij betoogt dat de duur niet afdoende is gemotiveerd, disproportioneel is en er een automatische bepaling van de maximumduur van drie jaar werd toegepast. Met de specifieke omstandigheden, eigen aan verzoeker, werd geen rekening gehouden. De Raad is het niet eens met deze redenering. De bestreden beslissing motiveert op afdoende wijze over de specifieke omstandigheden van verzoeker.

De feitelijke gegevens vinden steun in het administratief dossier en de beoordeling is correct. Verzoeker betwist niet dat hij geen gevolg heeft gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten en dat hij de procedure van artikel 47 van de Vreemdelingenwet misbruikt louter om een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen tegen de finaliteit van de Vreemdelingenwet in. Het desbetreffende motief blijft

overeind: *“In 2016 en in 2017 bekwam betrokkene meermaals om familiale of professionele redenen, een visum type C vanwege de Franse diplomatieke autoriteiten. Hiermee reisde hij een paar keer heen en weer tussen Frankrijk en Suriname. Op 02.08.2017 kwam hij voor het laatst via Frankrijk de Schengenzone binnen. Hierna keerde hij echter met meer terug naar Suriname. Op 05.10.2020 werd door de gemeente Lille aan betrokkene een bevel betekend om onmiddellijk het grondgebied te verlaten. Betrokkene gaf geen gehoor aan dit bevel en diende vervolgens 2 keer vlak na elkaar een aanvraag gezinshereniging in met zijn aangehaalde feitelijke Franse partner A.G.L., op basis van artikel 47/1, 1° van de wet van 15.12.1980. De eerste aanvraag, ingediend op 09.11.2020, werd geweigerd op 05.03.2021. Deze beslissing werd op 11.03.2021 aan betrokkene betekend met een bevel om uiterlijk op 10.04.2021 het grondgebied te verlaten. De aanvraag gezinshereniging werd geweigerd omdat de voorgehouden affectieve duurzame relatie tussen betrokkenen onvoldoende werd bewezen. Betrokkene ging niet in beroep tegen deze weigeringsbeslissing en diende op 24.03.2021 al opnieuw een aanvraag gezinshereniging in met dezelfde referentiepersoon, waarbij hij nagenoeg dezelfde documenten voorlegde als bij de voorgaande aanvraag. Betrokkene misbruikt de procedure van art 47/2 van de wet van 15.12.1980 louter om, via een andere weg, een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, aldus tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet in.”*

In een volgend onderdeel meent verzoeker dat onvoldoende werd rekening gehouden met zijn familieleven, meer bepaald met zijn duurzame relatie. Hij meent dat artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet geschonden is.

De Raad merkt vooreerst op dat de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel is zodat de schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet niet dienstig kan aangevoerd worden. De Raad herhaalt dat de bestreden beslissing samen met de weigeringsbeslissing gezinsherenigingsaanvraag van 30 juni 2021 en tegen het erin vervatte bevel om het grondgebied te verlaten werd ter kennis gegeven en dat het annulatieberoep tegen voormelde beslissingen werd verworpen door de Raad.

Waar verzoeker herhaalt dat hij een duurzame relatie onderhoudt in België met zijn partner, de referentiepersoon in de aanvraag tot gezinshereniging, gaat hij voorbij aan het motief dat de relatie met de referentiepersoon wordt betwist. Het annulatieberoep bij de Raad tegen de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden is verworpen bij arrest nr. 266 561 van 12 januari 2021. Het motief dat het gezinsleven met zijn vermeende partner niet als argument kan worden aangehaald waarom het inreisverbod niet zou mogen worden genomen, is bijgevolg niet kennelijk onredelijk. Waar verzoeker opnieuw verwijst naar de stukken die hij heeft voorgelegd in het raam van de aanvraag gezinshereniging om zijn relatie te bewijzen en die reeds beoordeeld zijn in de weigeringsbeslissing van 30 juni 2021, volstaat dit niet om alsnog aan te tonen dat zij een duurzame relatie onderhoudt in België.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

*“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”*

Deze bepaling bevat geen uitdrukkelijke procedurele waarborgen. Het EHRM stelt dat de besluitvormingsprocedure, die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen. De belangen, beschermd door artikel 8 van het EVRM, moeten op passende wijze in rekening worden gebracht. Dit geldt zowel voor situaties van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, Ciliz v. Nederland, par. 66) als voor situaties van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, nr. 52701/09, Mungenzi v. Frankrijk, par. 46; EHRM 10 juli 2014, nr. 2260/10, Tanda-Muzinga v. Frankrijk, par. 68). Staten gaan hun beoordelingsmarge te buiten en schenden artikel 8 van het EVRM wanneer zij falen op zorgvuldige wijze een redelijke belangenafweging te maken (EHRM 28 juni 2011, Nuñez/Noorwegen, § 84; EHRM 10 juli 2014, Mungenzi/Frankrijk, § 62).

De vereiste van artikel 8 van het EVRM heeft te maken met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83). Wel primeert dit artikel op

de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029). Het is de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te voeren van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Wat het 'familieleven' betreft, geeft verzoeker geen enkele concrete aanduiding in het verzoekschrift. De Raad wijst erop dat artikel 8 van het EVRM enkel effectief beleefde nauwe persoonlijke banden beoogt. De bescherming die deze bepaling biedt, heeft hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Verzoeker houdt er een zeer vaag betoog op na zonder concrete toelichting over het daadwerkelijk karakter van zijn privéleven. De Raad mag van verzoeker verwachten dat hij op een voldoende en duidelijke wijze zijn familieleven en privéleven toelicht omdat de Raad als annulatierechter wel moet kunnen nagaan of verweerder op een kennelijk onredelijke wijze, of in strijd met de voorhanden zijnde feitelijke gegevens van de zaak, tot zijn beslissing is gekomen (RvS 3 februari 2016, nr. 11.784 (c)).

Het gegeven betoog slaagt hier niet in. Verzoeker slaagt er niet in aan te tonen dat hij een door artikel 8 van het EVRM beschermenswaardig privéleven heeft. Elementen die toelaten vast te stellen dat zijn particuliere belangen zwaarder zouden moeten doorwegen dan het door verweerder beschermde algemeen belang, onder meer de correcte toepassing van de verblijfswetgeving en misbruik van procedures tegengaan, ontbreken. Verzoeker kan door middel van internet contacten behouden met zijn familieleden en vrienden.

De grieven van verzoeker zijn niet gegrond. Hij maakt de schending van artikel 8 van het EVRM niet aannemelijk.

Uit de voorgaande beschouwingen blijkt dat verzoeker geen gegronde grieven heeft aangevoerd. De artikelen 74/11 en 74/13 van de Vreemdelingenwet, daargelaten de onontvankelijkheid van dit laatste onderdeel, zijn niet geschonden.

Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de bestreden beslissing steunt op onjuiste feiten, het oordeel niet correct is of dat de bestreden beslissing kennelijk onredelijk, onzorgvuldig of onwettig zou zijn genomen. De materiële motiveringsplicht of het zorgvuldigheidsbeginsel is niet geschonden. Het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520). De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat niet het geval is. Het vertrouwensbeginsel kan worden omschreven als een van de beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan (RvS 6 februari 2001, nr. 93.104). Het vertrouwensbeginsel houdt in dat door het bestuur gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd (RvS 28 januari 2008, nr. 179.021). Verzoeker toont niet aan dat zijn verwachtingen rechtmatig zijn of dat het bestuur enige toezegging of belofte heeft gedaan. Het rechtszekerheidsbeginsel houdt in dat het recht voorzienbaar en toegankelijk moet zijn zodat de rechtssubjecten de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand kunnen inschatten. Zij moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315-349). Uit de eerdere bespreking van het middel blijkt geenszins dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris onwettig heeft gehandeld. Het rechtszekerheidsbeginsel is dus niet geschonden. Het beginsel van de fair play houdt in dat de overheid zich onpartijdig moet opstellen bij het nemen van een besluit. Zij moet de noodzakelijke openheid en eerlijkheid in acht nemen. Dit beginsel van behoorlijk bestuur houdt in dat de administratie zich niet van onfatsoenlijke middelen mag bedienen om de burger in het verkrijgen van zijn recht te hinderen door onder meer het achterhouden van relevante gegevens of het verstrekken van onjuiste gegevens, het uitstellen of niet nemen van beslissingen waarbij de burger belang heeft, het toepassen van een vertragingstactiek of het handelen met overdreven spoed. Een schending van het beginsel van de "fair play" doet zich slechts voor als er sprake is van moedwilligheid (RvS 20 mei 2005, nr. 144.744). Verzoeker maakt niet aannemelijk dat dit het geval is.

Het middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van verzoeker.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf januari tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. MILOJKOWIC